

beležnica

PESMA BREZINOG LJUBAVNIKA

Milosrđe i obilje vam dajem.
 Od kopca, pacova i kojota povlačim vas, dobre vojnike, za važniju vojnu. Otvaram svet kao knjigu, štuku, kao hirung grudni koš vlastitog sina. Žito, raz, ovas s čela vam kaplje. O, uzleti plodna kišo. Grozno je držati štap u desnoj, a ključ u levoj ruci. Jezivo je napasti silne duše koje ne shvataju kako trava krepri srce, um, telo. Čuvati sva vrata i upravljati svim putevima? Upućen biti? U šta? Kumire i glodare uklanjam pažljivo kao mine, šišmiše i kopce. Brezu sadim u svom srcu: utehu, hlad. Zar smeće – grehove vaše da žvače moja duša? Gde ti je vrelina krvi, kobro? Zalud vam voštanice device kad sunce u listu bora ne prepoznajete. Nek uvek visibaba iz mog čela raste! Vrbo-besmrtnice, čista krvi! Devo Marijo! Životni Prute! Otadžbino!! Ima li u tvojoj sisi mleka i za mene? Pod bademovim stablom, dok zri, tvoja strast večno traje! Tu gde šimšir raste, tu me ljubi usnom vatre, jezikom kučeta, žestinom tigrice. Zlatna biljko sunca, ako si ključ života, znaj pored toga što sam specijalitet na trpezi crva i seme moje u dušama usamljenih topola ozonom govori, posle svake kiše.

ODA

Spavaš li dobro?
 San je žalosna vrba sa kupinom međ zubima.
 Kako je tamo gde se mnogosluša a malo govori?
 Dišeš li?
 Vazduh je lasta u grlu dragane.
 Jesi li ikad bio bez oslonca?
 Da li nas život uistinu razvejava
 i da li se uvek zna ko će biti ložač a ko u kotliću?
 Postiš li?
 Post je zvečarka čiji ujed ne osećaš ako iskreno voliš.
 Jesi li ikad razgovarao sa šumskim lišćem, vrapcima, vodom, vetrom, suncem.
 Šta si mislio onda u memljivoj studentskoj menzi dok smo žvakali gumeno meso verujući u Brodskog?
 Šta da mislim o tvojim tekstovima koji su štovali moju penziju?
 Št da mislim o onome što si čavrljao protiv skudoumnih čičkova?
 Koliko znap o ljubavi, politici, veri, smrti?
 Dok se svijaš nad Hristovim izvorom
 i cediš med iz bisera
 koji beži
 kao jelen
 od čopora pasa.

EKSPEDICJA

Ako je celokupna umetnost mišljenje u slikama, ako državica ispisuje okvir jedino moguć u kojem čovek ostvaruje svoj smisao cilj svrhu, ako se umetnik pretvara u sve što vidi i što hoće da bude, ako poezija rastvara tuđe postojanje u sopstvenom, ako je čulo za poeziju u bliskom srodstvu sa čulom proricanja, ako pesnik uistinu sređuje, spaja bira, pronalazi, ako se večnost potvrđuje jedino u promeni, ako je kritika poezije nemoguća, ako onaj što peva oduvek prirodu celiva, ako poezija živi jedino secirajući savremenost, ako mora postojati nagodba između Radvana i njih, ako državica mora braniti svoje interese a Radvan sve usklađuje prema svojoj savesti, ako mu ponekad zameraju da ima suviše individualne poglede na svet, ako je VESTINA MIŠLJENJA dar knezova reči, ako se sve plaća crnim dukatom kamenog brata, ljubaviju iza kulisu treba li da glogoljim o svim detaljima kad se prethodno, pažljivo, planira, sva ekspedicija.

BELEŽNICA

Šta učiniti s čovekom koji spava nekoliko sati ili bdi, iz razloga bezbednosti. A između 4 i 6 ujutru saziva ministre i saradnike. Posle toga kreće u svoje nenajavljene svakodnevnne posete: ministarstva, kritičnjake, sedišta svoje osinjakà. Šta učiniti sa sve zatvorenijim i sumnjičavijim prijateljem kao protagonista romana

G. G. Markesa »Jesen patrijarha« koji želi sve lično da vidi i proveri. S onim koji u nikoga više nema poverenja i svakog se boji a u kasnim satima pre nego što usni telefonom saziva svoje komandante proveravajući trenutno stanje roja. Šta učiniti s majstorom svetla krenljivom pozornicom, strujnim kolom, s nogama od perja, s testisima u formalinu iščupanim političkim zatvorenicima koje prefinjene gospode s požudom gutaju, s utamničenim okom, flegmatičnom beležnicom?

U ARKTIČKIM I ALPSKIM PREDELIMA

A
 sad
 moram natrag.
 Na posao! Moja pauza za život je prošla!
 No šta ću sa čuvarom krvi, stručnjakom truleži!
 Zalutalim zrnom? Sunce topi metale al legurica drukčije misli! Kap rose u bestežinskom stanju vlada prostorom. Tih sam kao učitelj zrela trešnja! Zar da me uzviltaju usisivač, ventilator, mikser, zečji brabonjak, usranko! Otkako se tkanine boje srećan je onaj koji prisvoji smer.ost ljubičice! Mnogo se čitaju stripoteke. Samo kepec, bilmez, imaju crne propusnice! Sa lovačkih kuća slepa mrlja! Ko gubi ko dobija kad lov na risove nije dozvoljen? Šta piše na hridi koja celiva nebo?
 U arktičkim i alpskim predelima nije retka pojava purpuran sneg!
 Talasi ne mare jedan za drugog. Samo se leptirima od silne vlage lepe krila. Posao čeka mada je danju cirkus prazan! Svi jezici imaju svoju lepotu. Jezik poezije zna da u svitanju ljubičica ne otvara uvek oči!

vjekoslav boban

odiljem se

INTELEKTUALNA TIPFELERICE,

Na tim stranama mrtvim kao prorok, kao tvoj obrko dosiktao sam, i dosiktao je ugladen gospodin pred prodavaonicu konca. Ja sam znoj i gnoj gostiona, a on, ne znam čiji je on znoj i gnoj. Snatrio sam bassebal. A on, koga ili čega je on snatrio. Uglavnom Goethea smo tavorili. Trebala si već izaći, ali ti se i dalje – radilja. Pućkao sam Pallulu i psovao sovu. On je gudio dugu cigaru i molio Olimp. Ja sam mokrio po travnjaku i skakao cvjetove. On je s mokrog makroa mirisao rosne opatice. Poput pruta, poput pućkeg buta drhtim. Vrijeme je već bilo da budeš kod kuće. Ali, ti si i dalje medaljon. Ova jalova slova od olova žvcima tako mirnim i tako kivnim hoću još jednom da oživim. Odjednom ti si pojavnost. Ponjava u nama. I ogledala si se u meni. I ogledala si se u njemu. Zimomorna kraj mene. Zimomorna kraj zimzeleni. Prosuo sam se za tobom. I ugladen gospodin se prosuo. Bili smo pratnja potpetica, uhode odgode, čekaonica odluke. A sad nas zarez strašni kao sud strašni dijeli jer ti me u rukama držiš, ti me tim tvojim pogledom pržiš. Iznenada on me je udario, on koji je ugladen, i ja sam uzvratilo, ja koji nisam ugrađen. A ti si sića za Evin list, za Adama I i za Adama II, viša za kraj, lagala nehaj, vagala kako pljušte šake ishoda. Na redu je dur. Modrio sam u svom svršetku. zazmijili, tvojoj lokvi njegove i moje krvi. A vi ste zazmijili, vi prestravljeni i zagrijeni kako bi i ovdje bogovski skončao ovaj mol.

Odiljem se
 Martinik, 3. rujna 1978.

HAJDUČKA ČESMICE,

Svršeno prošlo vrijeme nije daleko, ni blizu nije – leleče ritam dima na čelu za metak staračke nutrine. Sustaju blage glazbe. Sustaju, jer u plesu bića sašet je bijes žića. Jer, salama sam Dar es Sallama. Jer, uopće pećnica nije pećnica: tko je taj koji je rekao analizu, a nije klekao pred katalizu? Nije da nije do krhkih mladića. Nipošto! Pošto stoje PTT vidici svakojakih pića koji vidaju: »Kakav jesi, svakakav, stekao, safiri, mazni safiri; ako takav, dla-kav, nisi pekao, papiri prazni, papiri...« I odgovora sto. I pitanja za iste. Stel. Oduvijek tih 100 Mona Lisu drhti. To bi bila epistola pistolerosa, eros bol-lera, lero biolera, ultra ljubičasta urota. To bi bila... Ah, to bi bila, ali već omega oko kočii, oko mog oka. Svršeno svršavam. Makar izgaram, trivijalno, u draču smrti (još malo patetike ispod panegirične patike) put se stopama, može i polijuretan džonom, pri.

Ruko|ljub Koraljni
 Šolta, 3. siječnja 1976.